

ταχρῶτα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μαθητοῦ του, διότι οὐ μόνον τῷ ἐπέβαλε τὰς μάλλον κοπώδεις φαρμακευτικὰς σκευασίας, ἀλλὰ προσέτι ὑπεχρέου αὐτὸν νὰ καλλιερῆ κῆπον, ἐν ᾧ ἐφύτευον ἀμφοτέροι, ἀελοφυκῶς, φαρμακευτικὰ βοτάνια καὶ τὰ εἰς τὸν οἶκον ἀναγκαῖα φυτὰ. Ὅσον δ' ἤροῦν τὴν μίξιν τῶν φαρμάκων καὶ τὰς διαφορὰς αὐτῶν σκευασίας δι' ὧν ὁ μαθητὴς ἠδύνατο νὰ προσοικειωθῆ πρὸς τὰς ἀληθεῖς σπουδὰς τῆς νέας αὐτοῦ ἐπιστήμης, ὁ Κύρ Νίκος οὔτε κἀν ἀπειραθῆ ποτὲ νὰ λαλήσῃ περὶ αὐτῶν πρὸς τὸν δῶκα αὐτοῦ μαθητὴν.

ΚΕΦ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ Καλὴ Μοῖρα.

Ὁ Γεώργιος Κράβ ἠγακάζετο λοιπὸν νὰ κλέπτῃ τὰ χημικὰ βιβλία τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Κύρ Ἑλμῆ· μεταφέρων δ' αὐτὰ εἰς τὸν κῆπον ἀνεγίνωσκε προσποιούμενος δι' οὐκ ἀπείθει τὴν γῆν. Πολυλάκις λανθάνων τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς δεσποσύνης Σάρας, ἐπιφορτισμένως τὰ τῆς οἰκίας, ὑπεξάγει τεμάχιον κηρίου, καὶ διηγῆς τὰς νύκτας μελετῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ἔφραττε διὰ τοῦ μοναδικοῦ του καλύμματος ἀπάσας τὰς ὀπὰς τοῦ παραθύρου, ἵνα μὴ ἀμυδρὰς ἀκτῖς προδώσῃ αὐτόν. Ἡμέραν τινὰ ἡ Σάρα συνέλαβεν αὐτὸν ἐπαυτοφώρῳ. Ὁ Κράβ γονυκλινῆς τὴν ἐκέλευσε νὰ μὴ ἀπαγγείλῃ τὸ σοβαρὸν τοῦτο ἐγκλήμα εἰς τὴν κυρὰν Ἑλμῆ ὁμολογήσας τὰς νυκτερινὰς του μελέτας. Ἡ Σάρα κατηνύχθη, καὶ ἔκτοτε ὁ μαθητὴς ἀντὶ νὰ κλέπτῃ τὸ κηρίον, ἐλάμβανεν αὐτὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς νεάνιδος.

Ἡ συνέργεια αὕτη καὶ ἐτέραν ἐπήνεγκε· διότι ἐξαντλήσας ὁ Γεώργιος τὴν λίαν περιωρισμένην φαρμακευτικὴν βιβλιοθήκην τοῦ κυρίου του, προσήλωσε τὰ βλέμματα πρὸς τινὰ ἀρχαίαν ἐκδοσιν τοῦ Σακεσπῆρου, ἣν ὁ οἰκοδεσπότης διηνεκῶς ἐτήρει κεκλεισμένην μετὰ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἄλλων τόμων ἐντὸς βιβλιοθήκης, ἧς τὴν κλειδα ἔφερε πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ. Ὁ Κράβ ἐτόλμησε νὰ ἐμπιστευθῆ πρὸς τὴν εὐεργετιδὰ του τὸν ζῆλον ὑφ' οὗ κατεβιβρώσκειτο ἡ ἀναγνώστη τούτων τόμων· ἡ δὲ Σάρα τῷ παρέδωκε λάθρα, τὸν μὲν μετὰ τὸν δὲ, ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τόμους. Εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς εὐεργεσίας ταύτης, εὗρεν ἡ νεάνις ἐσπέραν τινὰ τοῦς ἐπομένουσιν στίχους ἐντὸς νεωότητου τινὸς βιβλίου τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἣν ὁ Κράβ ἔφερεν ἐκ Βουρῦ ἡμέραν τινὰ κατ' ἣν ὑπῆγεν ἵνα παραλάβῃ τὸ εὐτελὲς μνησίων ποσὸν ὃ ἡ οἰκογένειά του τῷ ἐπέμπε. Ἡ ἀγορὰ τῆς βιβλίου ἐξήντησεν ὀλόκληρον τὴν ποσότητα διμήνου μισθοῦ

Ἡ Σάρα ἐξεπλάγη ἄμα καὶ ἰθέληθη ἰδοῦσα τοὺς στίχους τούτους. Ἐνόμισεν ὅτι μοῖρὰ τις ἐτύψε διὰ τῆς παντοδυνάμου αὐτῆς ράβδου τὸν ἄγωνον ἐκείνον βράχον θῆκας ἐκραγῆ ἀπ' αὐτοῦ μεγάλη φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ ποιήσεως. Καὶ δὲν ἠπατάτο ἡ νεάνις· διότι ἡ ὑποτιθεμένη μοῖρα ἦτο αὕτη ἡ ἴδια Ἀπὸ τοῦδε, ἐπαίθητῃ ἀλλοίωσις· ἐγένετο εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ φαρμακείου. Ἡ γυμνὴ αὐτοῦ κεφαλὴ ἐκοσμήθη ἀνεπαισθητῶς ὑπὸ ὠραίας ξανθῆς κόμης, ἧτις εἰς μακροῦς ἐφισοειδῆς ἄστρουχας κατέπιπτεν ἀπὸ τοῦ χαριέντους πρὸς τὸ οὐ· κεκλιμένου σκιαδίου του· διέθετε τὸν κόσμιον αὐτοῦ ἱματισμὸν κομψότατα. διὰ δὲ τοῦ πρᾶου αὐτοῦ χαρακτῆρος προσεκτῆτατο τὴν εὐνοίαν τοῦ Σάμ καὶ τοῦ Δανιήλ, οἵτινες μὴδὲν ἐπεχείρουν ἄλλο προηγουμένης συμβουλή· τοῦ Κράβ, Ἡ Κυρὰ Ἑλμῆ εἶχε χρεῖαν τοῦ μαθητοῦ, διότι δὲν ἐγίνωσκεν ὡς αὐτὸς, νὰ διαθέτῃ καλῶς τὰ πάντα, καὶ νὰ ἐπαυροῦν τὰ σκευὴ τοῦ μαγικερίου· καὶ αὐτὸς ὁ Κύρ Νίκος, εὐνόονον τὰ βιβλία του παρέσχε τῷ Κράβ, ἀλλὰ καὶ τὴν κλειδα τῆς βιβλιοθήκης ἐν ἣ ἔμπεριεῖχον τῷ ἐμπιστεῖν· διότι πανταχῶ ὅπου ἐφίστατο ἡ φροντίς καὶ ἡ ἐπιβρόχῃ τοῦ νεανίου ἀπεκαθίστατο τάχις καὶ καλλιτέρευσις.

Δεκαοκτὼ μῆνες ἐπήρκεσαν ἵνα ἐπέλθῃ ἡ παντελής αὕτη ἀλλοίωσις τοῦ μαθητοῦ παρὰ τῷ φαρμακοπώλῃ. Πάντες ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τὸν ἡγάπων καὶ ἀνάγκην αὐτοῦ εἶχον. Κρίνατε νῦν περὶ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ γενικῆς θλίψεως ὅτε πρῶταν τινὰ διχρυσῶδων ἀνῆγγειλεν ὅτι προὔτιθετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φαρμακεῖον τῆς Βικαμβρόκης διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Λονδίον Ἡ κυρὰ Ἑλμῆ ἀκούσασα τοῦτο ὕψωσε τὰς χεῖρας ἐν δειγματοῦ ἀπελπισίας· ὁ Σάμ καὶ ὁ Δανιήλ ἤρχισαν νὰ κλαίωσι, ὁ φαρμακοπώλης ἐδίστασεν, ἡ δὲ Σάρα ὠχρίασεν ὡς νεκρά.

Καὶ ἐντοσοῦτῳ ἡ Σάρα ἠθέλησε τὴν ἀναχωρήσασα ταύτην, ἡ Σάρα ἀπήτησεν αὐτὴν, Ἡρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, ἐπανελθούσα ἐκ τῆς λειτουργίας, ὅπου εἶχεν ἀναγνώσει ἐπὶ τῆς βίβλου τῆς Ἀγίας Γραφῆς, δῶρον τοῦ Κράβ, εὗρε τὸν νεανίαν σπουδαζόμενον ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ φαρμακείου, οὗ τὴν διεύθυνσιν εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐτῷ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Κύρ Ἑλμῆς.

— Κύριε Γεώργιε, εἶπεν, ἡ νεάνις, θέλω νὰ σε λαλήσῃ περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων.

— Ἀμα ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Γεώργιος τοσοῦτον συνεκινήθη, ὥστε ἐρρίψεν ἀκουσίως τὴν εἰς χεῖρά του τοὺς παθίδια, καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ἀκουσὸν μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις. Τρία εἴδη συμπληροῦνται σήμερον ἀπ' οὗτου διαγεις εἰς μικρὸν φαρμακεῖον ἀσημάντου πόλεως, τρία εἴδη ἀπ' οὗτου ἀπαντᾷ τὸν καιρὸν σου μὴδὲν κατορθῶν διὰ τὸ μέλλον σου.

— Διὰ τὸ μέλλον μου! ἀνεκράξεν ὁ Κράβ, διὰ τὸ μέλλον μου! καὶ ποῖον ἄλλο μέλλον θέλετε νὰ ἐπιροπαλῆ ὁ υἱὸς πτωχοῦ χωρικοῦ; δὲν εἶμαι ἀρκούντως εὐτυχῆς εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὅπου ὄλοι μ' ἀγαπῶσι καὶ εἶμαι. . . .

Ἐμελλε νὰ προσθέσῃ πλῆσιον σοῦ· ἀλλ' ἡ φωνὴν ἠέξλειπεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐννοίαν.

Ἡ Σάρα ἤρρυθρίασεν, ἐταπείνωσε τοῦς ὀφθαλμοῦς

« Δίδειν ἄρτον τῷ πεινῶντι,
 • Παραμθεῖν τοῖς τεθλιμμένοις,
 • Ἐστὶν ἔργον ἐλέους, εἶπεν ὁ Σωτήρ. »
 Μοι ἔδωκας τὸν ἄρτον τῆς σπουδῆς
 Καὶ τὴν παραμυθίαν τῆς ψυχῆς.
 Ἐὐλογῆσαι τὴν χεῖρά σου ὁ Σωτήρ
 Ὡς ἐλόγησεν αὐτὴν ὁ θεὸς συνδράμας.